

- A gyülekezet alakulása: viharos körülmények. „Egyesek a zsidókkal, mások az apostolokkal tartottak.” A megmaradás kulcsa: Isten szavaként, nem emberi beszédként fogadták az igét. Nem hangulatmegtérés volt, hanem szabadulás a bűnből, új élet. Bízta benne, hogy ugyanez az Isten megtartja őket.
- Józanságot is Ő adott arra, hogy továbbküldjék az apostolokat. Ez nem kapituláció volt, hanem Isten tervébe való beleilleszkedés: Ő azt akarta, hogy más városokba is eljussanak – miközben gondot visel a megalakult gyülekezetéről. Hasonlóan az 1. missziói úton (Ikónium – Lisztra – Derbé).
- Pál a 2. levél írásakor is ezt látja: Isten nemcsak megtartotta a gyülekezetet, hanem növelte hitben és szeretetben (1,3), megedzette üldözések, szenvedések között (1,4).
- A szenvedés, a harc, az összeütközések a hívő élettel járnak: „nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem hogy fegyvert”. Legyek bátor, ne térjek ki ezek elől, mert akkor megtagadom Krisztust! De emlékezzek rá, hogy vége lesz, amikor az Úr visszajön (2,1–12). – Ebben a harcban növekszik a hitem és a szeretetem, ekkor leszek hasonló Krisztushoz.
- Erre a gyülekezetre Pál már szolgálatot mer bízni: folyamatos, állhatatos imádságot kér. Erre csak egy meggyökerezett, érett hívő / gyülekezet képes.
 - o Állhatatos imádság: imádkozom függetlenül attól, hogy hallok-e híreket (és milyeneket) arról, akiért imádkozom. (A konkrét kéréseket befolyásolja.) Függetlenül attól, hogy milyennek látom a saját helyzetemet (súlyosabbnak láthatom a saját gondjaimat). – Jézus ígéretében bízó imádság: „mindazt meg is kapjátok, ha hisztek”.
- „Az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, amint tiköztetek is”: az a közösség tud ezért imádkozni, ahol szintén terjed és dicsőítetik Isten igéje. – A közösség kifelé is szolgál, missziót folytat. Az igét dicsőítik: az őket hallgatók sem emberi beszédként, hanem Isten igéjeként fogadják. – A missziót folytató gyülekezet imádkozik a misszionárius Pál apostolért. – Terjesztik (sokakhoz eljuttatják) az igét, de nemcsak a számok fontosak nekik. Személyes kapcsolatok helyben.
- „Meneküljünk meg...”: az evangélium terjedését akadályozzák, fizikailag vagy hamis tanításokkal, „helytelen(kedő), káros és gonosz emberek” – kárt okoznak Isten országának, az evangélium terjedésének, elfordítják a hívőket. Nem azt kéri, hogy „szabaduljunk meg azoktól, akik minket fenyegetnek”. – Ezekre vonatkozik, hogy „nem mindenkié a hit”. Nem azokra, akik (most, az én szavamra) még nem értik...
- „Bízunk az Úrban rátok nézve” – és nem „bízunk tibennetek”. Amire kéri őket, abban állhatatosságra van szükség, lehet, hogy „erő feletti út áll előttük”, emberi ésszel feladnák az imádságot, de Isten megtartja bennük. – Úgy, hogy a szívüket „igazgatja Isten szeretetére és Krisztus iránti állhatatosságra”. Ezt Pál nemcsak leírja, hanem imádkozik is érte. Az, hogy leírja, biztató lehet a gyülekezet számára, de tudniuk kell, hogy Isten az, aki megteszi.
- A hívők között Krisztus a kapcsolat akkor is, ha távol vannak egymástól. De erre a kapcsolatra figyelniük kell: az Ő Lelke juttatja eszünkbe, hogy kiért, miért imádkozzunk, kik felé mint tegyük. Ha ennek tudatában vagyunk, akkor maradunk meg Őbenne akkor is, ha az értünk imádkozók távol vannak, vagy már „előrementek” – ekkor Ő adhatja ezt a feladatot másoknak, ha akarja.